

I

sada kada smo već tu idimo
do kraja
iskočimo kroz prozor iz tela
iskočimo iz nogu iz naglo
sklopljenih ruku urlik grla
i utrobe
iskočimo naglavce iz glave
i iz vrtoglavice klobuka
srede
i iz vazduha kroz škrge
i rdu
grč
grivu
kroz surlu
i rog
iskočimo iz
vode vrtloga
krda goveda
i santi leda
iz tamnice
nade
iskočimo
sada kada
smo već
tu
konačno
zauvek

II

ležim u uglu sa rukom pod
glavom
u uglu travnjaka
gledam kako nadolazi voda
srebrnastobeli labudovi svrdljaju
sa svih strana voda niče
podilazi zalazi uhodi rastura
prema brdu povlačim se prema
čuviku nag
zastanem i ruka se sama
digne
voda se penje i guta samu
sebe
podilazi brdo
iz koga samo vire i
navode se mrtvački
kovčezi ruka
se spušta telo
naleže preko popreko
gledam kroz vodu i
telo
trska se talasa
dok nogama
veslam

III

ovo je krik padanja
sporog i naglog padanja sa stola
i stolice ovo je krik
kratak dugog leta kroz negdanje
obrise i vakuum bez odjeka bez
udara bez tupog udara
ovo je krik moga ispadanja
iz utrobe iz varvarstva iz
oblika u oblik iz
zemlje
u
podzemlje
smešten smeten rastavljen
pomešan sa zgradama ciglom
malterom sa stepenicama i
kamenjem hiljadugodišnjim
ja sam hiljadugodišnje carstvo
tvoje ja sam slava ja sam
slovo A A okruglo otvoreno
puno mrežasto puno insekata
pčela znoja mačaka ja sam
žderač svoga tela i
vatre
ja sam ta neman

IV

strma je ravan.
toliko da lice dvoličnjaka
pada vertikalno. iznad i pored
su koreni gustih šuma. pećine.
kamenje. slike bivola i žena.
toliko je strma koliko i klizavo
vreme sručeno pred.
noge.

do ploha, ploča.
popločano sunovratima.
kricima. urlicima. poprskano
znojem točkova.
strma je ravan toliko
da točak ne stigne. da
se kotrlja. a krugovi se
šire. oštre se crte
završavaju iznenada u
ambisu. vise.
toliko je strma.
da lice crveno i
crno. se gozbi
na gozbi.
strovaljujućoj vodi.
zakačenoj. na
vešalici o.
kojoj visi
ponor.

V

netremice hodam sobom
kružim. i zanosi se moja
plava glava.
najzad potkrepljen uspomenama
sedam nasuprot sebe
sedam u dno nutrine
i igram se peskom on
sipi truli nestaje
između prstiju. kamenje
bacam odjekuje glava šubonje
nadasve lopatice ključne
kosti dreknem
moje telo mi služi za
skrivanje netrenimice
čuvanje anonimnosti. odlazim
u rukavac ruke i
berem ljubičice dok
rastem i raspadam
se voda
šikne
topla.

posipanje pepelom (kata/strofe) simon grabovac

VI

mraka kud god
pode
sa punom tašnom ide
drži je i kad sedi
drži je i kad spava
tašnu
punu skakavaca
crnih
i
zelenih
skakavaca koji
cvrče beskrajno
u mraku

VII

muva zunzara sam što
spava na ledima i drži noge ukočeno
žaba krastača
što gleda kroz prozor svojih suvih
krasta
svinja
u kojoj brekće prljavi okolac
i nož
i još
tvoja topla krv sam što
struji u
zemlji

VIII

još jedino u mome kupatilu lete galebovi
fragmenti vode se ljeskaju valovi udaraju
o krajeve pločica poslednja tri ostrva
prvo u gro planu i dva u pozadini tonu
u vlagom i solju uništene zidove

IX

sakupili smo se oko rupe
gledamo unezvereno talasamo
se u talasima vijorimo
poskakujemo u krug grejemo
izgubljeno vreme sustizemo
se iza zavijutka nagi uzavreli
zajapureni preskačemo pupčanu
vrpcu padamo u ambis skljokani
tresemo se šikljamo uvis
ukoso padamo bauljamo
svetlimo iz
rupe
isparavamo

X

četvrtak čvrst prenapregnut
uistinu strastan dan
četvrtak je uvek kada se
probudim i u oči zore pogledam
kroz prozor razlupan
četvrtak pun čelika
besan ljut ko ris
muče kopa levom nogom
repom zavija frkće
fuj četvrtak je stolica
u kojoj sedim oslonjen
o prepodne isprepletano
čelikom i vizijom
četvrtak
zbori izgubljen i otkaćen
od korena
imam sve baš sve
što neću i
petak imam
u tome uspeva crvena
i ispucala
kad pokisne
mokra zemlja
imam sve
sem jutra i
kičme
četvrtak gmizavac
svakodnevna pojava
četvrtak je
od jutra do
srži
četvrtak
je
četvrti

XI

htela su vrata da se odvrte
hvatala su se za šiju ruke
za dovratak
odvajala od kuće otvarala
sama se zaključavala
mnogo patila glavu nameštala
kosu pomno češljala u
dvorište na ulicu izlazila
trčala u vazduh skakala
naglavce menjala kuće
gutala sate
sedala u stolice padala
u vatru
lomila šarke žvakala kvake
hvatala se za glavu i
uporno htela
da se odvrte

XII MANIJA GONJENJA

čim osetim neku opasnost.
ja se.
kao mehke biljke.
povlačim izvan.
sebe.
tako je najsigurnije.

XIII

tako daleko sam otišao da
ne prepoznajem sebe.
spavam u krpari. posle
se spuštam u donje odaje i
pokušavam.
izvežbanim pokretom hitro
povlačim liniju po vlažnoj zemlji
hitam klip i zagledam liniju
iskrivljujući meko glavu bacam
se na već vlažna kolena i
ruke. glavu prilježno savijam
do zemlji pokušavam da je
provučem ispod linije ko
zna koji je ovo put
još nisam odustao
toliko daleko sam otišao
da se ne mogu vratiti